

Hodnocení bakalářské práce Barbory Nezvalové *Válečné události v méně známých textech vydaných v letech 1945 – 1948.*

Téma práce je nejen lákavé, ale také žádané – o prozaické produkci prvních poválečných měsíců neexistovaly dlouho adekvátní systematizované informace (s výjimkou studie J. Brabce v periodiku *Orientace* z konce 60. let), prvním kvalitou odpovídajícím materiálem jsou až příslušné kapitoly nových akademických *Dějin české literatury 1945 – 1989* (ed. P. Janoušek). Autorka se zaměřila na méně, až nejméně známá díla méně známých a méně často zmiňovaných tvůrců. Z nich sice J. Mucha patří ke čteným, ale nikoliv jeho válečný cestopis *Oheň proti ohni*, a J. Andrejs je v současnosti coby autor řídce zmiňován v souvislosti s výročním atentátu na R. Heydricha, Vladimír Přikryl či F. R. Kraus jsou pak zcela neznámými.

Téma je uvedeno nástinem historického pozadí od tzv. druhé republiky přibližně do pounorových událostí a změn v r. 1948, představena je „šablona“ poválečných prozaických děl, na níž lze (velmi opatrně a volně) o zkoumaných textech uvažovat (autorka užívá termínu „kánón“), následují miniprofilové zvolených autorů s charakteristikou vybraných textů, dobové reflexe a vřazení děl do širšího kontextu próz s tematikou druhé světové války.

V první části se setkáme s do jisté míry zjednodušeným výkladem politické a kulturní atmosféry, zřídka s faktografickými omyly či nepřesnostmi. Ve druhé a třetí části jsou autoři a jejich texty naopak představeni velmi výstižně, jakkoliv se ve třech případech (Kraus, Přikryl, Andrejs) nebylo možné opřít o jiné než minimalistické informace ze záložky knihy nebo doslovu, což překvapuje zejména u J. Andrejse. Je cenné, a lze považovat za skutečný úspěch, že se autorce podařilo získat obě jeho varianty výsadku a osudu tří parašutistů skupiny Zinc (*Chvilka odvahy*, *Tři cesty ke smrti*) za velmi cenné považují také informace ze zákulisí o osudu gen. VI. Přikryla, jedné z obětí bezohledných pounorových represí, jehož pohled na válečné operace z konce války, tak odlišný od pozdější „oficiálních“ výpovědí byl tolik nežádoucí, i syntézu roztříštěných informací o F. Krausovi, jehož kniha *Plyn, plyn...pak oheň* je vůbec jednou z prvních otřesných svědeckých výpovědí jednoho z vězňů, kteří přežili svoji smrt.

V závěru jsou autoři se svými texty vřazováni do širšího kontextu prózy s tematikou okupace a války. Zde, mezi autory a texty neporovnatelně známějšími, jim autorka po právu a v souladu se zaměřením své práce vymezuje postavení mnohem významnější, než jaká dosud (byť toliko mezi špičkou specialistů) zaujímal, tematicky i autorskými kvalitami a bezpro-

středností svých výpovědí zcela po právu. Práce – i s velmi cennou obrazovou přílohou - může být kvalitním materiálem pro další badatele (žel je poznamenána některými pravopisnými chybami).

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako velmi dobrou.

V Plzni 23. 5. 2012

Jiří Staněk

